

Notícia de la Massana

Érem a les darreries del mes d'agost, i el tabac i les trumfes pujaven altes i ufanoses. L'estiu havia estat un contrapunt magnífic entre la pluja lleugera i sadollant i un sol que despertava les ànsies de viure i de créixer. L'esperança havia renascut en tots els esperits: era la culminació dels esforços de tot un any. El dia anterior, el sol encara havia rebentat de lluminositat pels camps i pels prats. A la fi de la tarda, l'aire s'havia carregat d'una atmosfera pesant, xafogosa, i deixava els esperits lassos i els cossos, xops de suor.

S'havia passat la tarda albirant per sobre les altes muntanyes perseguint amb la mirada uns núvols fatídics i amenaçants que, com joguines aèries, creuaven sobre la vall. Era un sac de nervis, la boina amunt i avall d'una closca amb quatre cabells. Acaronava l'existència de les seves plantes, barreja d'amant i de fill: no les podia perdre, no les podia abandonar –ajaçat sota les amples fulles de tabac, contemplava els raigs de sol que es filtraven mata darrere mata...– no podia deixar de seguir la petita, gairebé immaterialitzada, creixença vegetal.

L'endemà havia aparegut bromós, cobert el cel d'una enorme cortina d'una boira espessa i negra. S'aixecà a punta de dia i pujà feixes amunt, amb una saca sobre el braç i una ganiveta de pa, ben esmolada, com una vella atxa de guerra per lluitar amb els elements indòmits, malèfics.

(...)

Fragment de "Notícia de la Massana. El temps andorrà jardiner d'arrels i custodi d'identitats i sentiments".

Antoni Morell